

Դանիելի Գիրքը — Հիսուներկուերորդ համարը

Բացահայտելով մարգարեական հանելուկը. Դանիելի տեսիլքը և թագավորությունների վերելքը

Jeff Pippenger

2024-01-16

Վերջին հոդվածում մենք մատնանշեցինք, որ Գաբրիելը ներկայացրեց «վերջին բարկության» եզրակացությունը՝ 1844 թվականի թվականը հաստատելու համար՝ երկու վկաների հիման վրա: Միլլերը հասկացավ Ղևտացոց քսանվեցերորդ գլխի «յոթ ժամանակները», որոնք իրականացվեցին Հուդայի թագավորության դեմ, սակայն երբեք չհասավ այն կետին, որ տեսներ «յոթ ժամանակների» դատաստանի նպատակը և փոխհարաբերությունը Բսրայելի թե՛ հյուսիսային, թե՛ հարավային թագավորությունների վրա: Թե արդյոք նա երբևէ ճանաչեց տասնիններորդ համարում «վերջին բարկության» տարբերությունը՝ կասկածելի է, թեև նա, անկասկած, ընդհանուր իմաստով հասկանում էր, որ «բարկությունը» «յոթ ժամանակներն» էին: Առաջին և վերջին բարկության լույսը բացվեց Պալմոնիի կողմից 1856 թվականին, սակայն 1863 թվականին այն մերժվեց: Սակայն Միլլերի «յոթ ժամանակների» պատգամը ճիշտ էր, թեև սահմանափակ:

Միլլերը չէր ճանաչի, որ Դանիել ութերորդ գլխի տասնմեկերորդ խոսքում հեթանոսական Հռոմի փոքր եղջյուրը բարձրացրեց և մեծարեց հեթանոսությունը, որովհետև Միլլերի համար «վերցնելը» Դանիելում իր երեք գործածություններից յուրաքանչյուրում պարզապես նշանակում էր հեռացնել: Այնուամենայնիվ, նրա պատգամը դեռևս ճիշտ էր, թեև սահմանափակ:

Միլլերականները, իրոք, գիտակցում էին, որ տասնմեկերորդ համարում հիշատակված «սրբարանը» Հռոմ քաղաքի հեթանոսական տաճարն էր (Պանթեոնը), սակայն եբրայերեն լեզուն այն հիմքը չէր, որի վրա նրանց պատգամը կառուցված էր: Միլլերի պատգամը կենտրոնացած էր մարգարեական ժամանակի վրա: Այն պատմական պայմանները, որոնց մեջ նրանց պատգամը բացվեց, խանգարեցին նրանց տեսնելու Միացյալ Նահանգները որպես Աստվածաշնչյան մարգարեության վեցերորդ թագավորություն, բայց առավել ևս՝ խանգարեցին նրանց տեսնելու պապականությունը որպես Աստվածաշնչյան մարգարեության հինգերորդ թագավորություն:

Իրենց ապրած պատմության պարտադրանքով նրանք մարգարեությունները կիրառեցին՝ համաձայն Քրիստոսի իրենց ակնկալած մոտալուտ վերադարձի, և հիասթափվեցին, սակայն նրանց պատգամը ճիշտ էր: Երբ Գաբրիելը տասնհինգից մինչև քսանյոթ համարներում ներկայացնում է երկու տեսիլքների մեկնությունը, Միլլերի ըմբռնումը խանգարեց նրան ըմբռնելու թագավորությունների վերաբերյալ ավելի լայն հայտնությունը, որը ներկայացված էր իններորդից մինչև տասներկուերորդ համարներում փոքր եղջյուրի սեռական տատանումով: Միլլերականները Գաբրիելի մեկնության մեջ միայն Հռոմն են տեսնում որպես չորրորդ և վերջնական երկրային

թագավորություն:

Եվ եղավ, երբ ես՝ ես՝ Դանիելս, տեսիլքը տեսա և դրա իմաստը որոնեցի, ահա իմ առաջ կանգնած էր մարդու կերպարանք ունեցող մեկը: Եվ Ուլայի ամերի միջից մարդու ձայն լսեցի, որ կանչեց ու ասաց. «Գաբրիել՝ լ, այս մարդուն հասկացրո՛ւ տեսիլքը»: Եվ նա մոտեցավ այնտեղ, ուր ես կանգնած էի. և երբ նա մոտեցավ, ես վախեցա ու երեսնիվայր ընկա. բայց նա ինձ ասաց. «Հասկացի՛ր, ո՛վ մարդու որդի, որովհետև տեսիլքը վերջի ժամանակի համար է»: Եվ մինչ նա խոսում էր ինձ հետ, ես խորը քուն մտա՝ երեսով դեպի գետինը. բայց նա դիպավ ինձ և կանգնեցրեց ինձ ուղիղ: Եվ ասաց. «Ահա քեզ հայտնի պիտի դարձնեմ, թե ինչ պիտի լինի բարկության վերջին վախճանին, որովհետև վերջը պիտի լինի սահմանված ժամանակին: Երկու եղջյուր ունեցող խոյը, որ տեսար, Մարաստանի և Պարսկաստանի թագավորներն են: Իսկ մագոս այծը Հունաստանի թագավորն է, և մեծ եղջյուրը, որ նրա աչքերի միջև էր, առաջին թագավորն է: Իսկ այն կոտրվելուց հետո, երբ նրա փոխարեն չորսը կանգնեցին, այդ ազգից չորս թագավորություններ պիտի ելնեն, բայց ոչ նրա զորությամբ: Եվ նրանց թագավորության վերջին ժամանակում, երբ հանցագործները իրենց լիությանը հասնեն, պիտի ելնի մի թագավոր՝ խիստ դեմքով և մութ ասացվածքներ հասկացող: Եվ նրա զորությունը պիտի հզոր լինի, բայց ոչ իր զորությամբ, և նա զարմանալի կերպով պիտի կործանի, պիտի հաջողի և պիտի գործի, և պիտի կործանի զորավորներին ու սուրբ ժողովրդին: Եվ իր խորագիտությամբ խաբեությունը ևս պիտի հաջողեցնի իր ձեռքում. և իր սրտում պիտի մեծարանա, և խաղաղությամբ շատերին պիտի կործանի. նա նաև պիտի կանգնի իշխանների Իշխանի դեմ, բայց պիտի կոտրվի առանց ձեռքի: Եվ երեկոյի ու առավոտի տեսիլքը, որ ասվեց, ճշմարիտ է. ուստի կնքի՛ր տեսիլքը, որովհետև այն շատ օրերի համար է»: Եվ ես՝ Դանիելս, տկարացա ու մի քանի օր հիվանդ էի. ապա վեր կացա և արեցի թագավորի գործը. և զարմացած էի տեսիլքից, բայց ոչ ոք այն չէր հասկանում: Դանիել 8:15–27.

Թեև Դանիելը տեսիլքը ստացավ Ուլայ գետի վերաբերյալ (որը այժմ իր կատարման ընթացքի մեջ է), Բաբելոնի պատմության մեջ առաջին թագավորությունը տեսիլքից դուրս է թողնված: Այն ներառված էր որպես ոսկյա գլուխը և առյուծը՝ երկրորդ և յոթերորդ գլուխներում, սակայն ութերորդ գլխում շեշտադրված էր Բաբելոնի հեռացվելու և վերականգնվելու մարգարեական առանձնահատկությունը: Նաբուգոդոնոսորը նախապատկերեց պապականության մահացու վերքը, երբ մարդկանց միջից քշվեց «յոթ ժամանակով»՝ այսպիսով նախապատկերելով խորհրդանշական յոթանասուն տարիները, որոնց ընթացքում Տյուրոսի պոռնիկը մոռացության է մատնվում: Դանիելի ութերորդ գլխում Բաբելոնը մոռացության է մատնվում Աստվածաշնչյան մարգարեության թագավորությունների միջից, և տեսիլքը սկսվում է մարերով ու պարսիկներով (խոյը), որին հաջորդեց Հունաստանը (այծը):

Ալեքսանդր Մակեդոնացու թագավորությունը տրոհվեց չորս թագավորությունների, որոնք զորությամբ ավելի թույլ էին, քան Ալեքսանդրը, ինչպես դա ներկայացված էր նաև յոթերորդ գլխում՝ այն հովազի միջոցով, որ ուներ չորս թև և չորս գլուխ: Չորսը ներկայացնում է աշխարհալայնությունը, ինչպես որ դա ներկայացված է հյուսիսով,

արևելքով, հարավով և արևմուտքով: Ութերորդ գլխի ութերորդ համարում չորս նշանավորներ ելան դեպի երկնքի չորս հողմերը: Յոթերորդ գլխում Հունաստանի չորս թևերը համապատասխանում են ութերորդ գլխի չորս հողմերին, և Հունաստանի չորս գլուխները համապատասխանում են չորս նշանավորներին: Չորս գլուխներն ու չորս նշանավորները ներկայացնում են այն չորս թագավորությունները, որոնց մեջ տրոհվեց Ալեքսանդրի սկզբնական թագավորությունը, իսկ չորս թևերն ու չորս հողմերը ներկայացնում են բաժանման չորս ոլորտները: Այս կետի տարբերակումը կարևոր է տեսնելու համար, որովհետև այն ներկայացնում է մի փաստարկ, որ միլլերիտները ունեին ընդդեմ Հռոմի չորրորդ թագավորության վերաբերյալ բողոքականների ավանդական հասկացողության:

Հաբակուկի տախտակների վրա, որոնք ներկայացված են 1843 և 1850 թվականների առաջամարտիկների քարտեզներով, կա միայն մեկ պատկերում, որը մարգարեական կիրառություն չի նկարագրում, և այն վերաբերում է չորս գլուխների և նշանավորների, ինչպես նաև չորս թևերի և քամիների միջև եղած տարբերությանը: Աստվածաշնչյան մարգարեության մեջ Հռոմի՝ որպես չորրորդ թագավորության ճշմարտությունը մթազնելու ջանքում, սատանան առաջ բերեց մի փաստարկ՝ չորս գլուխների և նշանավորների, և չորս թևերի ու քամիների ճշմարիտ կամ կեղծ նշանակության վերաբերյալ: Սատանան այդպես վարվեց, որովհետև Դանիելի գիրքը հստակորեն նույնացնում է, որ Դանիելի գրքում կա մեկ առանձնահատուկ խորհրդանիշ, որը հաստատեց տեսիլքը: Այդ խորհրդանիշը հաստատող ապացույցների մի մասը գտնվում է չորս գլուխների և նշանավորների, և չորս թևերի ու քամիների մեջ: Բողոքականները պաշտպանեցին այս փաստարկի սատանայական տեսակետը, և այդ փաստարկն այնքան նշանակալից էր միլլերիտական պատմության համար, որ նրանք հիշատակեցին այդ փաստարկը քարտեզի վրա: Այն գործությունը, որը հաստատում է «chazon» տեսիլքը Դանիելի գրքում, նույնացվում է որպես «քո ժողովրդի ավազակները», և բողոքականները այդ գործությունը նույնացրին որպես սիրիական թագավորների երկար շղթայից մեկը՝ Անտիոքոս Եպիփանես անունով, իսկ Միլլերը նրանց նույնացրեց որպես Հռոմ:

Եվ այն ժամանակներում շատերը պիտի ելնեն հարավի թագավորի դեմ. նաև քո ժողովրդի ավազակները պիտի բարձրանան՝ տեսիլքը հաստատելու համար, բայց պիտի ընկնեն: Դանիել 11:14.

Անտիոքոսը թագավորներից մեկն էր՝ այն թագավորների շարքում, որոնք առաջացան այն չորս թագավորություններից մեկից, որոնց մեջ տրոհվել էր Ալեքսանդրի թագավորությունը: Դանիել ութի իններորդ համարի փոքր եղջյուրը հաջորդել էր Ալեքսանդրի թագավորությանը, և իններորդ համարը ասում է, որ նրանցից մեկից դուրս եկավ այդ փոքր եղջյուրը:

Եվ նրանցից մեկից ելավ մի փոքր եղջյուր, որը չափազանց մեծացավ դեպի հարավ, և դեպի արևելք, և դեպի գեղեցիկ երկիր: Դանիել 8:9:

Այն հարցի վերաբերյալ վեճը, թե արդյոք տեսիլքը հաստատում է Հռոմը, թե մի թույլ և բավականին աննշան սիրիական թագավոր է հաստատում տեսիլքը, ներառում է նաև այն հարցը, թե արդյոք փոքր եղջյուրի իշխանությունը դուրս եկավ չորս եղջյուրներից մեկի միջից, թե չորս հողմերից մեկի միջից: Սա մեծ վեճ չէ, որովհետև պատմությունն ու մարգարեությունը հստակ ցույց են տալիս, որ Հռոմը հունական կայսրության ժառանգորդը չէր, այլ նոր իշխանություն էր: Եթե Հռոմը չորրորդ թագավորությունն էր, ապա իններորդ համարի «նրանցից մեկը» պիտի չորս հողմերից կամ թևերից մեկը լիներ: Եթե դա Անտիոքոս Եպիփանեսն էր, ապա այն դուրս եկավ Սիրիայի եղջյուրից:

Միլլերականները ճանաչեցին, որ «քո ժողովրդի ավագակներ»-ով ներկայացված իշխանությունը պիտի ելներ Քրիստոսի դեմ:

Եվ իր խորամանկությամբ նա պիտի պատճառի, որ նենգությունը հաջողի իր ձեռքում. և իր սրտում պիտի մեծացնի իրեն, և խաղաղությամբ շատերին պիտի կործանի. նա նաև պիտի կանգնի իշխանների Իշխանի դեմ, բայց առանց ձեռքի պիտի կործանվի: Դանիել 8:25.

«Իշխանների Իշխանը» Քրիստոսն է, և Անտիոքոս Եպիփանեսը ապրել է Քրիստոսի ծնվելուց շատ առաջ, ուստի միլլերիտները այս փաստը նշեցին 1843 թվականի քարտեզի վրա: Քարտեզի վրա նրանք ներառեցին 164 թվականը, որը, իրականում, աստվածաշնչյան որևէ հղում չունի և պարզապես մի նշում էր, որը մատնանշում է չորրորդ թագավորության վերաբերյալ Միլլերի և բողոքական աստվածաբանների միջև եղած բանավեճի նշանակությունը: Քարտեզի վրա «164» թվականի կողքին նրանք գրել էին. «Անտիոքոս Եպիփանեսի մահը, որը, անշուշտ, չէր կանգնել Իշխանների Իշխանի դեմ, քանի որ նա մահացած էր Իշխանների Իշխանի ծնվելուց 164 տարի առաջ»:

Այսօր ադվենտիզմը ուսուցանում է, որ «քո ժողովրդի ավագակները» Անտիոքոս Եպիփանեսն է, ինչպես նաև հավատուրաց բողոքականությունը՝ հակառակ այն փաստին, որ ներշնչանքը արձանագրել է. «1843 թվականի աղյուսակը առաջնորդվել էր Տիրոջ ձեռքով և չպետք է փոփոխվի»: Միլլերականները գիտեին, որ խիստ դեմքով թագավորը Հռոմն էր, ուստի նրանք չխոտվեցին այն սատանայական ուսմունքից, որը խաթարում է «chazon» տեսիլքը հաստատելու կարողությունը: Աստվածաշունչը հստակ է, որ եթե տեսիլք չկա, ժողովուրդը կորչում է:

Ուր տեսիլք չկա, ժողովուրդը կորչում է, բայց ով պահում է օրենքը, երանելի է նա: Առակաց 29:18:

Տեսիլքը, որ Սողոմոնը նույնացնում է այդ համարում, «chazon» տեսիլքն է, որը Դանիել ութերորդ գլխի տասներեքերորդ համարում այն տեսիլքն է, որ նույնացնում է հեթանոսությունն ու պապականությունը՝ որպես սրբարանը և զորքը կոխկրտողներ: Միլլերի հետևորդների համար այդ երկու ավերիչ ուժերը ներկայացնում էին Աստվածաշնչյան մարգարեության չորրորդ թագավորությունը, և առանց Հռոմի՝ որպես չորրորդ թագավորության (քո ժողովրդի ավագակների), ճանաչման, նրանք չէին կարողանա հաստատել տեսիլքը: Դանիել տասնմեկերորդ գլխի տասնչորսերորդ համարում «քո ժողովրդի ավագակները» պետք է ելնեին հարավի թագավորի դեմ,

բարձրացնեն իրենց, հաստատեն տեսիլքը և ընկնեն: Հոռու կատարեց այդ բնութագրերից յուրաքանչյուրը:

Յոթերորդ գլխում չորրորդ թագավորությունը հատուկ կերպով բնորոշվում է որպես իրենից առաջ եղած թագավորություններից «տարբեր»:

Սրանից հետո ես գիշերային տեսիլքներում տեսա, և ահա՝ չորրորդ մի գագան՝ ահեղ ու սոսկալի և չափազանց գորեղ. և նա ուներ մեծ երկաթե ատամներ. նա խժռում էր, փշրում էր և մնացորդը կոխոտում իր ոտքերով. և նա տարբեր էր նրանից առաջ եղած բոլոր գագաններից. և նա ուներ տասը եղջյուրներ.... Այնուհետև ես կամեցա ճշմարտապես իմանալ չորրորդ գագանի մասին, որ տարբեր էր բոլոր մյուսներից, չափազանց ահեղ, որի ատամները երկաթից էին, իսկ նրա եղունգները՝ պղնձից. որը խժռում էր, փշրում և մնացորդը կոխոտում իր ոտքերով. և նրա գլխի վրա եղած տասը եղջյուրների մասին, և այն մյուսի մասին, որ դուրս եկավ, և որի առաջ երեքը ընկան. այսինքն՝ այն եղջյուրի մասին, որ աչքեր ուներ և բերան, որ խոսում էր խիստ մեծ բաներ, և որի տեսքը ավելի համարձակ էր, քան իր ընկերներինը: Դանիել 7:7, 19, 20.

Դանիելի յոթերորդ գլխի չորրորդ թագավորությունը երկու անգամ բնորոշվեց որպես իրեն նախորդած թագավորություններից «տարբեր»: Եթե իններորդ համարի «փոքր եղջյուրը» պարզապես ասորական եղջյուրի (Անտիոքոս Եպիփանեսի)

շարունակությունը լիներ, ապա այն տարբեր չէր լինի: Յոթերորդ գլխում Հոռուին նախորդած գագաններն էին առյուծը, արջը և ընձառյուծը՝ բոլորն էլ կենդանիներ, որոնք իրականում գոյություն ունեն բնության մեջ, սակայն երբ խոսքը վերաբերում էր երկաթե ատամներով և պղնձե եղունգներով չորրորդ գագանին, Դանիելը բնության մեջ չէր ճանաչում որևէ գագան, որ ներկայացներ այդ ահավոր կործանիչ գագանին: Այն տարբեր էր («տարբեր»): Իններորդ համարի «փոքր եղջյուրը» ելավ չորս հողմերով և թևերով ներկայացված տարածքներից մեկից, և ոչ թե եղջյուրներից մեկից կամ նշանավորներից մեկից:

Դանիելի ութերորդ գլուխը հայտարարում է, որ «նրանց թագավորության վերջին ժամանակում, երբ հանցավորները լիովին հասունացած լինեն, պիտի ելնի մի թագավոր՝ խիստ դեմքով և մռայլ խոսքեր հասկացող»: «Նրանց թագավորության վերջին ժամանակում» (Հունաստանը, որը քայքայվել էր չորս թագավորությունների), այն ժամանակ, «երբ հանցավորները լիովին հասած լինեն», պիտի ելներ մի նոր թագավոր:

«Գործողության ասպարեզ ելած յուրաքանչյուր ազգի թույլ է տրվել զբաղեցնել իր տեղը երկրի վրա, որպեսզի որոշվի այն փաստը, թե արդյոք նա պիտի կատարի Հսկիչի և Սուրբի նպատակները: Մարգարեությունը նշել է աշխարհի մեծ տերությունների՝ Բաբելոնի, Մարա-Պարսկաստանի, Հունաստանի և Հռոմի վերելքն ու զարգացումը: Դրանցից յուրաքանչյուրի հետ, ինչպես նաև առավել նվազ գործություն ունեցող ազգերի դեպքում, պատմությունը կրկնվել է: Յուրաքանչյուրը ունեցել է իր փորձության շրջանը. յուրաքանչյուրը ձախողվել է, նրա փառքը խամրել է, նրա գործությունը՝ հեռացել»: Մարգարեներ և թագավորներ, 535:

Հունաստանի թագավորության վերջում («վերջին ժամանակում»), երբ նրանց փորձության ժամանակի բաժակը լցված կլիներ («երբ հանցագործները լրանան»), պիտի ելներ մի «խիստ դեմքով թագավոր»: Այդ թագավորը պիտի հասկանար «մութ խոսքեր», որովհետև նա պիտի խոսեր մի բոլորովին այլ լեզվով, քան հրեաների եբրայերենն էր կամ նախորդ թագավորության հունարենը, քանի որ նա պիտի խոսեր լատիներեն: Այդ թագավորությունը Մովսեսի կողմից բնորոշվել էր որպես այն ազգը, որը պիտի բերի մ.թ. 66-ից 70 թվականների պաշարումը, որտեղ, ի թիվս այլ բաների, սովն այնքան սարսափելի էր, որ հրեաները, գոյատևելու համար, ուտում էին իրենց իսկ գավակներին:

Քանի որ դու քո Տեր Աստծուն չճառայեցիր ուրախությամբ և սրտի բերկրանքով՝ ամեն բանի առատության մեջ, դրա համար պիտի ծառայես քո թշնամիներին, որոնց Տերը պիտի ուղարկի քո դեմ, սովի մեջ և ծարավի մեջ, մերկության մեջ և ամեն բանի պակասության մեջ. և նա երկաթե լծակ պիտի դնի քո պարանոցի վրա, մինչև որ կործանի քեզ: Տերը հեռվից, երկրի ծայրից, քո դեմ պիտի բերի մի ազգ, ինչպես արծիվն է սլանում. մի ազգ, որի լեզուն դու չես հասկանա. խիստ դեմքով մի ազգ, որ ծերին երես չի նայի և երիտասարդին ողորմություն չի ցույց տա: Եվ նա պիտի ուտի քո անասունների պտուղը և քո երկրի պտուղը, մինչև որ դու կործանվես. նա քեզ չի թողնի ո՛չ հացահատիկ, ո՛չ գինի, ո՛չ յուղ, ո՛չ քո կովերի ծնունդը, ո՛չ քո ոչխարների հոտերը, մինչև որ քեզ կործանի: Եվ նա պիտի պաշարի քեզ քո բոլոր դռների մեջ, մինչև որ քո բարձր և ամուր պարիսպները, որոնց վրա դու ապավինում էիր, քանդվեն քո ամբողջ երկրում. և նա պիտի պաշարի քեզ քո բոլոր դռների մեջ, քո ամբողջ երկրում, որ քո Տեր Աստվածը տվել է քեզ: Եվ դու պիտի ուտես քո որովայնի պտուղը՝ քո որդիների և քո դուստրերի մարմինը, որ քո Տեր Աստվածը տվել է քեզ, պաշարման և նեղության ժամանակ, որով քո թշնամիները պիտի ճնշեն քեզ: Երկրորդ Օրինաց 28:47–53.

Դանիելի երկրորդ գլխում չորրորդ թագավորությունը ներկայացված էր «երկաթով», և Մովսեսը նշում է «մի ազգ», որը հրեաների վրա պիտի դնե «երկաթյա լուծ»: Այդ «ազգը» պիտի «կործաներ» հրեաներին, և պիտի լիներ արծվի պես սրընթաց, իսկ արծիվը Հռոմի խորհրդանիշն է: Դա պիտի լինե՞ր «մի ազգ», «որի լեզուն դու չես հասկանա», որովհետև նրա լեզուն հրեաների համար պիտի լինե՞ր «մթին խոսքեր»: Դա պիտի լինե՞ր «խիստ դեմքով մի ազգ», ինչպես Դանիելի ութերորդ գլխում նկարագրված է որպես «խիստ դեմքով մի թագավոր»: Եվ Երուսաղեմի «պաշարման» ժամանակ հրեաները կերան իրենց «որդիներին և դուստրերին»:

Միլլերը հեթանոսական Հռոմը ճանաչեց որպես Մովսեսի կողմից կանխասված գորությունը, որպես Դանիել երկրորդ գլխի չորրորդ «երկաթե» թագավորությունը, և որպես այն «ազգը», որը խոսում էր լատիներեն, ոչ թե եբրայերեն կամ հունարեն: Միլլերը Աստվածաշնչյան մարգարեության չորրորդ և հինգերորդ թագավորությունների միջև ոչ մի տարբերություն չէր դնում, որովհետև նրա համար երկուսն էլ պարզապես Հռոմ էին: Ուստի, այն բանից հետո, երբ հեթանոսական Հռոմը կանգնեց քսաներեքերորդ համարում, նա չէր տեսնի այն տարբերությունը, որ ներկայացված է քսանչորսերորդ համարում: Տեսիլքում փոքր եղջյուրը իններորդից

մինչև տասներկուերորդ համարներում տատանվում էր արականից իգական, ապա արականից իգական, իսկ քսաներեքերորդ համարը նույնացնում է հեթանոսական Հռոմի մարգարեական բնութագրերը, Գաբրիելի մեկնությունը քսանչորսերորդ համարում փոխվում է իգական Հռոմի: Քսանչորսերորդ համարի գործությունը պետք է ունենար «հզոր ուժ», «բայց ոչ իր ուժով. և նա զարմանալիորեն պիտի կործանի, և պիտի հաջողի, և պիտի գործի, և պիտի կործանի գորավորներին ու սուրբ ժողովրդին»:

Պապական Հռոմին պետք է տրվեր հեթանոսական Հռոմի ռազմական գործությունը, և այն պետք է կործաներ Աստծու ժողովրդին հազար երկու հարյուր վաթսուն տարի՝ 538 թվականից մինչև 1798 թվականը: Այն պետք է «զարմանալի կերպով» կործաներ, որովհետև այն այն գազանն է, որի հետևից ամբողջ աշխարհը «զարմանքով գնում է», և այն այն իշխանությունն էր, որ պետք է «գործեր և հաջողություն ունենար», մինչև որ առաջին բարկությունը, որի մասին «վճռված» էր, որ պիտի ավարտվեր 1798 թվականին, կատարվեր:

Այնուհետև քսանհինգերորդ համարում Գաբրիելը հետևում է այն տատանումին, որ հաստատված էր այն համարներում, որոնք նա Դանիելին մեկնաբանում էր, և կրկին դիմում է հեթանոսական Հռոմին, որը «քաղաքականության» մի այլ տեսակի միջոցով համախմբեց իր կայսրությունը, ինչպես վկայում են բոլոր պատմիչները: Հեթանոսական Հռոմի «խորամանկությունն» այն էր, որ ազգերին դրդեր միանալու իր աճող կայսրությանը, և նա խաղաղության ու բարգավաճման խոստումը գործածեց կայսրությունը կառուցելու համար՝ ի տարբերություն նախորդ կայսրությունների, որոնք կերտվել էին պարզապես ռազմական հզորությամբ: Հեթանոսական Հռոմը նաև պիտի «ելներ իշխանների Իշխանի դեմ», ինչպես արեց, երբ Քրիստոսին բարձրացրեց Գողգոթայի խաչի վրա:

Այնուհետև Գաբրիելը դիմում է այն երկու տեսիլքներին, որոնք մեկնաբանում էր Դանիելին, ցույց տալով, որ երևման «մարեհ» տեսիլքը (երկու հազար երեք հարյուր օրերը) ճշմարիտ էր, և որ սրբաբանի ու գործի ոտնակոխ լինելու «խազոն» տեսիլքը հեթանոսական Հռոմի և պապական Հռոմի կողմից պետք է «փակված (կնքված)» լիներ «շատ օրերի համար» (մինչև վերջի ժամանակը՝ 1798 թվականը):

Այնուհետև Դանիելը որոշ ժամանակ հիվանդ եղավ, ապա վերադարձավ իր գործին, սակայն նա դեռևս չէր հասկանում «մարեհ» տեսիլքը, այսինքն՝ այն տեսիլքը, որի վերաբերյալ Գաբրիելին հրաման էր տրվել նրան հասկացնելու: Այդ պատճառով Գաբրիելը իններորդ գլխում պիտի վերադառնար՝ ավարտին հասցնելու Դանիելին «մարեհ» տեսիլքը հասկացնելու իր գործը:

Դանիելի գրքի իններորդ գլխում Դանիելը ուսումնասիրում էր մարգարեական Խոսքը և եկավ ըմբռնման՝ Մովսեսի և Երեմիայի գրվածքների միջոցով: Երեմիան նշել էր, որ գերությունը, որի մեջ նա գտնվում էր, պիտի տևեր յոթանասուն տարի:

Եվ այս ամբողջ երկիրը պիտի դառնա ամայություն և զարհուրանք, և այս ազգերը պիտի ծառայեն Բաբելոնի թագավորին յոթանասուն տարի: Եվ պիտի լինի, երբ յոթանասուն տարիները լրացվեն, որ Ես պիտի պատժեմ Բաբելոնի թագավորին և

այդ ազգին,— ասում է Տերը,— նրանց անօրենության համար, նաև քաղղեացիների երկրին, և այն պիտի դարձնեմ հավիտենական ամայությունների: Երեմիա 25:11, 12.

Մովսեսի համաձայն՝ թշնամու երկրում գերությունը կհամապատասխաներ այն ժամանակին, երբ երկիրը պիտի վայելի իր շաբաթները:

Եվ երկիրը ամայության պիտի մատնեմ, և ձեր թշնամիները, որ բնակվում են այնտեղ, պիտի զարմանան դրա վրա: Եվ ձեզ պիտի ցրեմ հեթանոսների մեջ, և ձեր հետևից սուր պիտի հանեմ, և ձեր երկիրը պիտի ամայի լինի, ու ձեր քաղաքները՝ ավերված: Այն ժամանակ երկիրը պիտի վայելի իր շաբաթները, այնքան ժամանակ, որքան ամայի պիտի մնա, մինչ դուք կլինեք ձեր թշնամիների երկրում. այդ ժամանակ երկիրը պիտի հանգստանա և վայելի իր շաբաթները: Այնքան ժամանակ, որքան ամայի պիտի մնա, պիտի հանգստանա, որովհետև չէր հանգստացել ձեր շաբաթներին, երբ դուք բնակվում էիք նրա վրա: Ղևտական 26:32–35.

Դանիելը Աստծու մարգարեական Խոսքից, երկու վկաների հիման վրա, հասկացել էր, որ Նրա ժողովուրդը ցրվել էր թշնամու երկիրը, որի ընթացքում երկիրը պիտի վայելեր իր շաբաթները: Նա հասկացել էր այն, ինչ Տարեգրությունների հեղինակը հասկացավ Երեմիայի յոթանասուն տարիների վերաբերյալ:

Եվ սրից ազատված մնացորդին նա տարավ Բաբելոն, և նրանք ծառայեցին նրան ու նրա որդիներին՝ մինչև Պարսկաստանի թագավորության տիրապետությունը, որպեսզի կատարվեր Տիրոջ խոսքը՝ Երեմիայի բերանով ասված, մինչև որ երկիրը վայելի իր շաբաթները. որովհետև որքան ժամանակ որ նա ամայի ընկած էր, շաբաթ պահեց՝ յոթանասուն տարիները լրացնելու համար: Իսկ Պարսկաստանի թագավոր Կյուրոսի առաջին տարում, որպեսզի կատարվեր Տիրոջ խոսքը՝ Երեմիայի բերանով ասված, Տերը շարժեց Պարսկաստանի թագավոր Կյուրոսի հոգին, և նա հոչակեց իր ամբողջ թագավորության մեջ, նաև զրավոր հրաման արձակեց՝ ասելով. «Այսպես է ասում Պարսկաստանի թագավոր Կյուրոսը. Երկնքի Տեր Աստվածն ինձ է տվել երկրի բոլոր թագավորությունները, և Նա ինձ պատվիրել է Իր համար տուն շինել Երուսաղեմում, որ Հուդայում է: Ո՛վ կա ձեզանից՝ Նրա ամբողջ ժողովրդի միջից. Թող Տերը՝ նրա Աստվածը, նրա հետ լինի, և թող նա ելնի»: Բ Մնացորդաց 36:20–23.

Դանիելը հասկացավ, որ Երեմիայի հիշատակած թշնամու երկրում ցրվածության յոթանասուն տարիները, մինչ երկիրը վայելում էր իր շաբաթները, հիմնված էին Ղևտական քսանվեցերորդ գլխում տրված «յոթնապատիկ» անեծքի վրա, և այդ հասկացողությանը հնազանդվելով՝ նա կատարեց այնտեղ տրված պատվիրանված դեղամիջոցը նրանց համար, ովքեր վերջապես արթնանում են իրենց ցրված վիճակի գիտակցությանը:

Եվ ձեզանից ողջ մնացածների վրա նրանց թշնամիների երկրներում սրտապակասություն կուղարկեմ նրանց սրտերի մեջ. և շարժված տերևի ձայնը պիտի հալածի նրանց. և նրանք պիտի փախչեն, ինչպես սրից փախչողներ, և պիտի ընկնեն, երբ հալածող չլինի: Եվ նրանք մեկը մյուսի վրա պիտի ընկնեն, ասես սրի առջև, երբ հալածող չլինի. և դուք ձեր թշնամիների դեմ կանգնելու գործություն չպիտի ունենաք: Եվ դուք ազգերի մեջ պիտի կորչեք, և ձեր թշնամիների երկիրը

պիտի լափի ձեզ: Եվ ձեզանից մնացածները ձեր անօրենության պատճառով պիտի հյուծվեն ձեր թշնամիների երկրներում, և նաև իրենց հայրերի անօրենությունների պատճառով նրանց հետ պիտի հյուծվեն: Եթե նրանք խոստովանեն իրենց անօրենությունը և իրենց հայրերի անօրենությունը, իրենց հանցանքը, որով հանցեցին իմ դեմ, և նաև այն, որ ինձ հակառակ ընթացան, և որ ես էլ նրանց հակառակ ընթացա ու նրանց բերեցի իրենց թշնամիների երկիրը,— եթե այն ժամանակ նրանց անթլփատ սրտերը խոնարհվեն, և նրանք այն ժամանակ ընդունեն իրենց անօրենության պատիժը,— այն ժամանակ պիտի հիշեմ իմ ուխտը Հակոբի հետ, և նաև իմ ուխտը Իսահակի հետ, և նաև իմ ուխտը Աբրահամի հետ պիտի հիշեմ, և երկիրը պիտի հիշեմ: Եվ երկիրը նրանցից թողնված պիտի լինի, և պիտի վայելի իր շաբաթները, մինչ ամայի պառկած լինի առանց նրանց. իսկ նրանք պիտի ընդունեն իրենց անօրենության պատիժը, որովհետև, այո՛, որովհետև արհամարհեցին իմ դատաստանները, և որովհետև նրանց անձը զզվեց իմ կանոններից: Բայց այս ամենի հանդերձ, երբ նրանք լինեն իրենց թշնամիների երկրում, ես նրանց չեմ մերժի և նրանցից չեմ զզվի՝ նրանց իսպառ կործանելու և նրանց հետ իմ ուխտը խզելու համար, որովհետև ես եմ Տերը՝ նրանց Աստվածը: Այլ նրանց համար պիտի հիշեմ իրենց նախահայրերի ուխտը, որոնց դուրս բերեցի Եգիպտոսի երկրից՝ ազգերի աչքի առաջ, որպեսզի նրանց Աստվածը լինեմ. ես եմ Տերը: Սրանք այն կանոններն ու դատաստաններն ու օրենքներն են, որ Տերը սահմանեց իր և Իսրայելի որդիների միջև Մինա լեռան վրա՝ Մովսեսի ձեռքով: Ղևտական 26:36–46:

Դանիելի աղոթքը իններորդ գլխում շոշափում է այն խորհրդի ամեն մի տարրը, որ տրված է նրանց համար, ովքեր իրենց գտնում են ցրված թշնամու երկրում: Այդ աղոթքը պետք է ներդաշնակեցվի նրա աղոթքի հետ երկրորդ գլխում, որովհետև միասին դրանք ներկայացնում են Հայտնության տասնմեկերորդ գլխում հիշված նրանց աղոթքը, որոնք մեռած էին այդ մեծ քաղաքի՝ Սոդոմի և Եգիպտոսի, փողոցներում, և որոնք գտնում են, որ իրենք նույնպես ցրված էին եղել: Երբ Դանիելը եզրափակում է իր աղոթքը, Գաբրիելը վերադառնում է՝ ավարտին հասցնելու «mareh» տեսիլքի բացատրության գործը, ինչպես որ Սուրբ Հոգին մտադիր է իրականացնել Հայտնության տասնմեկերորդ գլխի երկու վկաների համար:

Եվ մինչ ես խոսում էի, աղոթում, խոստովանում իմ մեղքը և իմ ժողովրդի՝ Իսրայելի մեղքը, և իմ Աստծու սուրբ լեռան համար իմ աղաչանքը մատուցում իմ Տեր Աստծու առաջ, այո՛, մինչ ես խոսում էի աղոթքի մեջ, այն նույն մարդը՝ Գաբրիելը, որին սկզբում տեսել էի տեսիլքի մեջ, արագաթռիչք սլանալով՝ դիպավ ինձ երեկոյան զոհաբերության ժամանակ: Եվ նա ինձ հասկացրեց, խոսեց ինձ հետ ու ասաց. «Ո՛վ Դանիել, հիմա ելել եմ, որպեսզի քեզ իմաստություն և հասկացողություն տամ»: Դանիել 9:20–22.

Մենք այս ուսումնասիրությունը կշարունակենք հաջորդ հոդվածում:

«Բաբելոնի անկումից քիչ առաջ, երբ Դանիելը խորհրդածում էր այս մարգարեությունների շուրջ և ժամանակների ըմբռնումը ստանալու համար Աստծուն էր որոնում, նրան տրվեց մի շարք տեսիլքներ՝ թագավորությունների

վերելքի և անկման վերաբերյալ: Առաջին տեսիլքի հետ, ինչպես արձանագրված է Դանիելի գրքի յոթերորդ գլխում, տրվեց նաև մեկնություն, սակայն ամեն ինչ դեռևս պարզ չդարձավ մարգարեին: «Իմ խորհուրդները շատ խռովեցրին ինձ,— գրեց նա իր այն ժամանակվա փորձառության մասին,— և իմ դեմքը փոխվեց իմ մեջ, բայց ես այդ բանը պահեցի իմ սրտում»: Դանիել 7:28:»

«Մեկ այլ տեսիլքի միջոցով ապագայի իրադարձությունների վրա առավել լույս սփռվեց. և այս տեսիլքի ավարտին էր, որ Դանիելը լսեց. «մի սուրբ խոսում էր, և մեկ ուրիշ սուրբ ասաց այն որոշակի սրբին, որ խոսում էր. Մինչև ե՞րբ պիտի լինի տեսիլքը»: Դանիել 8:13: Տրված պատասխանը՝ «Մինչև երկու հազար երեք հարյուր օր, ապա սրբաբանը պիտի մաքրվի» (համար 14), նրան տարակուսանքով լցրեց: Նա ջերմեռանդորեն ձգտում էր հասկանալ տեսիլքի նշանակությունը: Նա չէր կարող հասկանալ, թե ինչ առնչություն ունեն Յոթանասուն տարվա գերությունը, ինչպես կանխագուշակվել էր Երեմիայի միջոցով, այն երկու հազար երեք հարյուր տարիների հետ, որոնք, ըստ տեսիլքի, երկնային այցելուն հայտարարեց, թե պիտի անցնեն Աստծո սրբաբանի մաքրվելուց առաջ: Գաբրիել հրեշտակը նրան տվեց մասնակի բացատրություն, սակայն երբ մարգարեն լսեց հետևյալ խոսքերը՝ «Տեսիլքը ... շատ օրերի համար պիտի լինի», նա ուշաթափ եղավ: «Ես՝ Դանիելս, ուշաթափ եղա,— իր փորձառության մասին արձանագրում է նա,— և մի քանի օր հիվանդ էի. ապա վեր կացա և արքայի գործերը կատարեցի. և ես զարմացած էի տեսիլքի վրա, բայց ոչ ոք այն չէր հասկանում»: Համարներ 26, 27:»

«Դեռևս Իսրայելի համար ծանրաբեռնված՝ Դանիելը վերստին ուսումնասիրեց Երեմիայի մարգարեությունները: Դրանք չափազանց հստակ էին—այնքան հստակ, որ գրքերում արձանագրված այս վկայություններից նա հասկացավ «տարիների թիվը, որի մասին Տիրոջ խոսքը հասել էր Երեմիա մարգարեին, թե Նա պիտի լրացնեն յոթանասուն տարին Երուսաղեմի ավերակությունների մեջ»: Դանիել 9:2:»

«Մարգարեության վստահելի խոսքի վրա հիմնված հավատով Դանիելը աղաչում էր Տիրոջը այս խոստումների շուտափույթ կատարման համար: Նա աղաչում էր, որ Աստծո պատիվը պահպանվի: Իր աղոթքում նա իրեն լիովին նույնացրեց նրանց հետ, ովքեր թերացել էին աստվածային նպատակից՝ նրանց մեղքերը խոստովանելով որպես իր սեփականը»: Մարգարեներ և թագավորներ, 553, 554: